

Arrest

nr. 197 811 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34/2de verdiep
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 17 februari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Belg – descendant van mevrouw A. H.. De verwerende partij weigert verzoeker op 17 augustus 2017, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.02.2017 werd ingediend door:

Naam: Ç. (...).

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 12.09.1992

Geboorteplaats: Birecik

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Historiek werkloze op naam van de referentiepersoon voor de periode januari 2015 – februari 2017*
- Begeleidingsovereenkomst Empowerment en Zorg dd. 31.05.2016 en 27.09.2016 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze begeleiding maximaal 18 maanden kan duren met tussentijdse opvolging alsook dat de begunstigde actief op zoek moet gaan naar werk. Hiervan werden geen bewijzen voorgelegd.*
- Verklaring geen financiële steun dienst Vreemdelingenzaken Brussel dd 06.04.2017 : hieruit blijkt dat de referentiepersoon leefloon genoot van 14.03.2008 t/m 01.05.2011 en tot op datum van de verklaring geen financiële steun meer aanvraagde bij het OCMW Antwerpen.*

Uit de meest recente gegevens (februari 2017) blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsvergoeding ontvangt. Gezien de referentiepersoon geen officiële documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij vrijgesteld is en niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt wegens ziekte/arbeidsongeschiktheid, dient zij aan te tonen dat zij heden actief op zoek is naar een job. Echter, gezien de referentiepersoon niet aantoonde 'actief werkzoekende' te zijn, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Verder worden er nog loonfiches voorgelegd van de vader van betrokkene (Aysed BVBA oktober – december 2016). Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert het volgende aan:

"Schending van een substantiële vormvereiste meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), artikelen 40bis, 40ter, 42 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het redelijkheidsbeginsel, schending art 17 richtlijn 2003/86CE. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)". Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt: (...). Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt: (...). Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. "Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556). Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker. Door verzoeker werd op 17.02.2017 verzoek tot machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van art. 40ter en 40bis van de wet van 15.12.1980. Artikel 40 bis luidt als volgt: (...). Artikel 40 ter luidt als volgt: (...). Art 42 §1, tweede lid, luidt: (...).

Aangezien verzoeker bij zijn aanvraag verzocht werd volgende stukken voor te leggen:

- Attest onvermogen uit land van herkomst
- Attest niet ten laste zijn van het OCMW voor aanvraag- en referentiepersonen
- Verklaring wettelijke samenwoning ouder - partner
- Bewijs ziekte kostenverzekering geldig in België voor familie en familieleden
- Bewijs ten laste in het verleden
- Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg.

Verzoeker voldeed aan deze verplichting in mei 2017 en legde de nodige stukken voor.

Dat melding werd gemaakt dat de referentiepersoon thans werkloos was maar begeleidingsovereenkomst empowerment en zorg werd voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing evenwel stelt:

"Uit de meest recente gegevens, februari 2017, blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsvergoeding ontvangt. Gezien de referentiepersoon geen officiële documenten voorlegt waaruit blijkt dat zij vrijgesteld is en niet beschikbaar dient te zijn voor de arbeidsmarkt wegens ziekte/arbeidsongeschiktheid, dient zij aan te tonen dat zij heden actief op zoek is naar een job. Echter, gezien de referentiepersoon niet aantoonbaar actief werkzoekende te zijn, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen."

Dit terwijl door verzoeker de nodige stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw A. (...) een begeleidingsovereenkomst aanging die er juist op gericht is haar te begeleiden in het zoeken naar haar plaats op de arbeidsmarkt.

Dat uitdrukkelijk in art 2 van deze overeenkomst vermeld staat:

"Deze overeenkomst vloeit voort uit het traject overeenkomst activeringsbegeleiding 23.09.2016 die werd afgesloten tussen GTB en werkzoekende. Het doel van deze overeenkomst is om de acties binnen de zorgbegeleiding vast te leggen voor het luik empowerment. Het doel van de zorgbegeleiding is een vervolgtraject naar tewerkstelling in het normale economische circuit of het beschermde arbeidscircuit (beschutte of sociale werkplaatsen of minimale arbeidszorg) mogelijk te maken. De empowerment is gericht op de aanpak van sociaal-economische en/of psychosociale drempels op werk naar werk doormiddel van begeleiding en activeringsstage. De afgesproken acties zijn in overeenstemming met de trajectovereenkomst die werd afgesproken tussen GTB en de werkzoekende."

Dat uit de aard zelf van het aangaan van deze overeenkomst uitdrukkelijk blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk actief op zoek is naar werk en werkbereidheid heeft. Dat de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg voorbijgaat aan de juiste toedracht van deze overeenkomst, nu afsluiten van deze overeenkomst door de referentiepersoon ipso facto het actief zoeken naar werk inhoudt en dit onder begeleiding van de VDAB gebeurt. Dat de bestreden beslissing bijgevolg zowel de doelstellingen van de afgesloten overeenkomst die op datum van aanvraag nog lopende was als de draagwijdte van deze overeenkomst afgesloten door de referentiepersoon, miskent. Dan men ten onrechte voorhoudt dat de referentiepersoon niet actief op zoek zou zijn naar een job, terwijl dit de essentie uitmaakt van de afgesloten begeleidingsovereenkomst, die er juist op gericht is de referentiepersoon te begeleiden in dit proces met rechten en plichten voor de referentiepersoon. De bijlage bij begeleidingsovereenkomst van mevrouw A. (...) vermeldt uitdrukkelijk:

"Rechten en Plichten

Als je een werkloosheidsuitkering ontvangt, moet je actief bezig zijn met het zoeken naar werk. Het is een advies dat je moet opvolgen om in orde te blijven met je uitkering. Activeringsbegeleiding is een manier om hier al mee bezig te zijn." (Zie stuk 12 en 13) Dat de bestreden beslissing dan ook niet geldig gemotiveerd is en de draagwijdte van art 40 bis en 42 van de Vreemdelingenwetgeving miskent. Dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt door de draagwijdte van de voorgelegde overeenkomst met betrekking tot het actief zoeken naar werk door de referentiepersoon, niet nader te analyseren op zijn inhoud en waarde en minstens geen grondige analyse van de voorgelegde begeleidingsovereenkomst van de referentiepersoon heeft gedaan. Bovendien miskent de bestreden beslissing het bepaalde in art 40 ter dat stelt dat enkel een wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking worden genomen en dat werkloosheidsuitkeringen wel in aanmerking kan genomen worden voor zover betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Dat de referentiepersoon, mevrouw A. (...), juist door het voorleggen van de begeleidingsovereenkomst aantoont dat zij wel degelijk actief op zoek is naar werk.

Bovendien schendt de motivering art 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dat indien aan de voorwaarden betreffende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in art 40 bis §4 tweede lid en art 40 ter tweede lid, niet voldaan is dient de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Uit dit artikel vloeit voort dat indien verwerende partij correct zou geoordeeld hebben met betrekking tot de toepassing van art 40 ter van de Vreemdelingenwet, quod non, dan nog had ze een concreet individueel onderzoek moeten voeren en rekening moeten houden met 'bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden'.

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd. Men had moeten beoordelen of mevrouw A. (...) met haar inkomsten de behoeften van verzoeker kan onderhouden met het bedrag dat zij verdient door haar inkomen uit werkloosheid, nu zij wel degelijk actief op zoek is naar werk. Nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij overeenkomstig in art 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing duidelijk de materiele motiveringsplicht. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar art 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker verwijst ook naar art 17 van de richtlijn 2003/86/CE van de Raad van 22.09.2003 inzake het recht op gezinshereniging dat bepaalt:

"In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniging of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken personen, met de duur van zijn verblijf in de lidstaten, alsmede met bestaan van hun familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Uit dit artikel blijkt duidelijk dat het recht op gezinshereniging het principe is en voorrang moet krijgen op de uitzondering. Dit werd bevestigd in het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 4 maart 2010 (HvJ C-578/08 Rhimou Chakroun v. Minister van Binnenlandse Zaken, Jur. 2010, I, 1839. In dit arrest valt te lezen dat het hanteren van een inkomensgrens van 120% van het minimuminkomen bij gezinshereniging in strijd is met bovengenoemde gezinsherenigingsrichtlijn. Lidstaten kunnen wel een bepaald referentiebedrag vaststellen maar niet een minimum inkomen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van verzoeker.

"43. Aangezien de gezinshereniging een algemene regeling is, dient de bevoegdheid in art 7, lid 1, aanhef en sub C, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de vordering van gezinshereniging en aan het nuttig effect daarvan. ...

48. Aangezien de omvang van de behoefte van persoon tot persoon sterk kan verschillen moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enig concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in art 17 van de richtlijn op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld."

Dat uit geen enkel motief blijkt dat rekening is gehouden met concrete situatie van verzoeker. Bij de aanvraag gezinshereniging werden loonfiches van de vader van verzoeker die wettelijk samenwoont met mevrouw A. (...) afgegeven. De bestreden beslissing beperkt zich ertoe te stellen dat met deze loonfiches geen rekening kan gehouden worden omdat enkel het inkomen van de referentiepersoon in aanmerking kan genomen worden, terwijl voor het bepalen van de stabiele en toereikende inkomsten van het gezin, de inkomsten van de heer M. C. (...), partner van de referentiepersoon vader van verzoeker mee in rekening gebracht dienen te worden. De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen, minstens werd geen voldoende analyse op zorgvuldige wijze doorgevoerd van de voorgebrachte stukken".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met alle stukken die door verzoeker werden overgemaakt.

2.5. Verzoeker kan niet worden gevolgd in de stelling dat uit de aard zelf van het aangaan van de begeleidingsovereenkomst Empowerment en Zorg uitdrukkelijk blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk actief op zoek is naar werk en werkbereidheid heeft. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt immers *“De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt”*. Verzoeker betwist de vaststelling dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd *“dat hij actief werk zoekt”* niet. Hij beperkt zich tot een theoretisch betoog zonder aan te tonen dat hij de bedoelde bewijzen heeft voorgelegd.

Aangezien de referentiepersoon niet heeft aangetoond actief op zoek te zijn naar werk, kan de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden voor de beoordeling van de bestaansmiddelen en dient er geen behoefteanalyse uitgevoerd te worden, conform artikel 42 van de vreemdelingenwet.

2.6. Het betoog van verzoeker *“dat het hanteren van een inkomensgrens van 120% van het minimuminkomen bij gezinshereniging in strijd is met bovengenoemde gezinsherenigingsrichtlijn”* is niet dienstig nu het determinerende motief van de bestreden beslissing gebaseerd is op de vaststelling dat *“de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking (kan) genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen gezien de referentiepersoon niet aantoon ‘actief werkzoekende’ te zijn”*.

2.7. Waar verzoeker stelt dat er geen rekening gehouden werd met zijn persoonlijke situatie en de bestaansmiddelen van de partner van de referentiepersoon, dient te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn moeder, waardoor er enkel rekening dient gehouden te worden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die dient aan te tonen dat deze voldoende, stabiel en regelmatig zijn. Het gaat om een voorwaarde die enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 van 20 oktober 2015, arrest RvS nr. 235.265 van 28 juni 2016 en arrest RvS nr. 236.022 van 6 oktober 2016).

Verzoeker maakt een schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC